

“*Theo Chúa*” nhất định phải trả giá

Ban đầu ai cũng tưởng đi tu là “*theo Chúa*”. Nhưng khi thấy đi tu đòi hỏi nghiêm ngặt nhiều điều kiện (về tuổi tác, nguồn gốc xuất thân, trình độ học vấn, tri khôn, hạnh kiểm; ngày nay có nơi còn đòi cả bằng cấp hay nghề nghiệp), lại còn phải trải qua một số thời gian chịu huấn luyện, khoác lên người tu phục để phân hạng và đánh dấu, lãnh chức danh cùng một vị trí rất thể giá giữa cộng đồng... thì người ta dần hiểu lại.

Vậy thế nào là “*theo Chúa*” đúng nghĩa? – Thưa tách từng chữ ra thì:

Theo là sống theo, làm theo, noi theo, học theo; *Chúa* là Lời Chúa, gương Chúa, Ý Chúa.

Nhưng muốn “*theo Chúa*” phải: Bỏ mình - Vác thập giá mình. (Mt 16,24)

Bỏ là quăng đi, trút bỏ; *mình* là thói cũ, tật xấu, thói quen hư. *Vác* là chịu đựng, mang lấy, lãnh nhận; *thập giá mình* là những khó khăn, khổ đau, vất vả, xỉ nhục, hậu quả, tai ương...

Ai cũng được Chúa kêu gọi với nghĩa như vậy nhưng ít người đi theo nổi nên mới “*Kể được gọi thì nhiều mà người được chọn thì ít*” (Mt 22,14). Tại sao? - Thưa do “*theo Chúa*” vừa kể là việc gian khổ. Gian khổ vì:

1. Nhất định phải mất mát đốn đau.
2. Nhất định phải gánh vác khổ cực.
3. Nhất định phải chiến đấu gian khó.

Tất một điều: phải trả giá đắt; tuyệt nhiên không có chuyện “không học mà thì đậu”. Ai nghĩ *theo Chúa* với áo mũ xênh xang, bước ngang bước dọc... là không đúng; vì đọc lại Tám mối phúc thật (Mt 5,3) hoặc chỉ cần đọc lại vài Lời Chúa tiêu biểu như: “*Ai yêu mến cha mẹ vợ con hơn ta thì không đáng làm môn đệ Ta*”, “*Hãy để kẻ chết chôn kẻ chết*” “*Cầm cày đừng ngo lại sau lưng*”, “*Hạt lúa không thối đi...*” v.v... sẽ rõ.

Xin kể một câu chuyện:

Bạn tôi bắt đầu sống nhỏ bé. Chẳng lâu la gì... bị vợ khinh. Vài năm sau vợ bỏ con xa, kẻ nhu gia đình tan nát... Giờ thì sớm hôm quạnh hiu thui thủi. Anh nói nhỏ vào tai tôi khi tôi ái ngại an ủi:

- *Có gì lạ, cái giá phải trả cho “theo Chúa” đó mà!*

